

МАРКО ДИЛИБЕРТО РИБОЛОВНА СТРАСТ

Превод от италиански: Милена Станоева, 1998

chitanka.info

— Маmicата му! — възкликна старецът, като ме гледаше с презрение. — Пак маймуна!

— Какво?! — креснах възмутен.

— Маймуна! — яростно отвърна той. — Церкопитекус примигениус. Пълен боклук, не става за нищо.

— Струва ми се, че изчисленията ми бяха точни.

— Запазете глупавите си обяснения за някой друг — сърдито ме прекъсна старчето. — Аз вече съм ги чувал.

— Така ли? От кого?

— От кого ли? — Нашият разговор явно го забавляваше. — Скъпо мое маймунче, пред теб е най-добрият от рибарите. Кой друг би могъл да хване толкова маймуни, колкото Изопус Велики? — Изглежда ме с презрение и продължи: — Знам, ще ми изложите нелепите си теории, че не сте маймуна. Предупреждавам ви, знам всички аргументи наизуст!

Едва сега забелязах, че старчето не говори, а сякаш кудкудяка.

— Нещо клъвна на емчето на Мок! — гръмко изкрещя рибар, застанал малко по-нататък. Всички се извърнаха към Мок, щръкнал наред реката като истукан. Той енергично нави макаратата на въдицата си и извади красива червена пантофка. Саркастичните възгласи на околните заглушиха псувните на неудачника.

— Пантоф от иберийската епоха — рече моето старче. — На нас ни трябва нещо по-завързано...

Докато рибарите спореха, аз обмислих своя план за действия. Разбира се, разумен.

— Бихте ли споделили как се научихте да ловите маймуни толкова сърчно?

Изопус ме изглежда втренчено.

— Значи все пак признавате, че сте маймуна? — в гласа му имаше изненада.

— Да, маймуна съм. И съм щастлив, че ме улови най-добрият рибар на света.

— Е, това вече ми хареса — измърмори старчето. — Даже вече се съмнявам дали сте маймуна. В истинския смисъл, защото физически безспорно сте маймуна. Зъби, гъста козина, огромен ръст, мощна мускулатура — признаците са налице. Но по отношение на психиката има някакви отклонения. Вие сте от предмозойската ера, нали?

— Роден съм в 1997 година.

— Тъй си и знаех, от предмозойската. Очевидно сте от късния предмозой. Роден сте в навечерието на Великите открития. Ще го изясним. Кажете, в какво съотношение се намират точките от два сегмента, единият от които е два пъти по-дълъг от другия?

В полицейската школа ни бяха понаучили това-онова, например да се бием с юмруци и да преживяваме с малка заплата. Но не и на математика. Аз обаче не съм чужд на културата и съм сносно образован. За всеки друг изречената фраза би имала ефекта на пистолетен изстрел в главата, но не и за мен...

— Броят на точките в двата сегмента е еднакъв — отвърнах. — Не е трудно да се докаже, че броят на точките във всеки от сегментите е безкраен.

— Кое е повече, сумата от всички числа или сумата само от нечетните числа?

— Съвпадат — отвърнах, без да се замисля. — За да се сравнят две безкрайно големи величини, е достатъчно да се сравни всяка от съставлящите ги величини.

— Глупости! — възкликна старчето. — Не, вие сте си истинска маймуна. Но маймуна мутант. Ще ви продам на Института по палеонтология. Допускате същите грешки, както и вашите далечни предци. — Старчето въздъхна тежко. — Веднъж попитах една горила, висока два метра, на какво е равен корен от минус единица, а тя ми отговори с юмрук по мутрата. Продадох я съвсем евтино, при това с връзки.

— Значи се ловят само маймуни? А други животни или човеци не кълват ли?

— Да не мислите, че е лесно? — рече Изопус с болка. — Аз уж съм най-опитният и най-големият късметлия, а съм хванал не повече от двеста парчета. А тази е най-богатата от всичките седем земни реки на времето! Добре поне, че попаднах на тази плитчинка от предмозойската ера.

Целият бях слух, но старчето неочаквано млъкна.

— Споменахте нещо за предмозойска плитчина — подсказах с треперещ глас. Нервите ми бяха на границата на скъсването. Старчето изглежда не чу въпроса ми, разрови се в огромна кошница и измъкна две гумени ленти.

— Случайно да знаете какво е това? Питам човечите, но никой не знае.

— Откъде ги изтеглихте?

— От вашето време. Малко преди да измъкна една женска с кехлибарена козина. Ето това се казваше късмет! В Центъра по психофизическо разтоварване направо се скараха за нея.

Едва удържах вика си. Бедничката Ивон Нортън! Оставаше една-единствена надежда за спасение — трябваше да позная за какво служат гумените ленти. И тогава ме осени.

— Кълна се в Диана! Това са жартиери!

— Какво?

Аз започнах търпеливо да обяснявам на старчето за какво служат жартиерите, а той щеше да се скъса от смях. Но между нас явно се изтегляха първите нишки на симпатия.

— Та споменахте за някаква предмозойска плитчина — подхвърлих плахо.

— И то каква! — възкликна Изопус. — Оттам извадих двайсет великолепни маймуни.

— Ама вие наистина сте много сръчен рибар! — пресиших малко с възхищението си аз. — А как успявате всеки път да намерите една и съща точка във великата река на времето?

— Ами че в това е майсторлъкът! — рече той със сияйна усмивка. — Трябват сръчност и твърда ръка. Ако ръката трепери — край! Но и това не е всичко. Ха опитай да метнеш втори път на същото място...

— Е, горе-долу същото...

— Няма горе, няма долу! — кресна старчето. — Една хилядна от милиметъра, скъпо ми маймунче, във времето е равна на разлика от хиляди години. Затуй не можем да извадим нищо свястно. Миналото е твърде голямо по време. Вероятността да не попаднеш в междугалактичната пустота е крайно малка. Изискват се невероятна интуиция и прецизност. Грешка от десетина градуса — и хайде, отплеснал си се с хиляда светлинни години.

— Страхотно! — възкликнах с искрен възторг. — Ама вие, струва ми се, малко преувеличавате способностите си.

Беше време да се играе ва банк.

— Какво?! Какво точно каза?! — Изопус не вярваше на ушите си. — Ти се съмняваш в моята сръчност?!

Повдигнах равнодушно рамене.

— Да речем, че е така. Но ако бях видял друга маймуна от моето време...

— И какво, ако беше видял? — изръмжа старчето.

— Щях да ви призная за най-великия рибар на всички времена. Иначе остава съмнението, че просто сте късметлия...

— Ами то си е баш така! — щръкналият наблизко рибар плю злобно.

Изопус първо пребледня, после почервения като рак.

— Значи така, Рик! Искаш да кажеш, че не мога до вечерта да хвана още една маймуна от предмозоя?

— Готов съм да се хванем на бас — казах скромно.

— Бас! Тук се предлага бас! — закрещяха наоколо.

Хазартът е заразителен. Рибарите зарязаха пръчките и се насъбраха около нас.

— Който загуби, черпи всички — предложи един от тях.

— Приемам! А сега си затворете човките! — нареди Изопус.

Той смени старата въдица с нова, изохронна, и съвсем внимателно я метна.

Дума да не става, старчето умееше да се концентрира. Минаха два часа. Бях се изпънал встрани и чаках. Неочаквано Изопус, хванал с лявата ръка въдицата, измъкна с дясната отнякъде гаечен ключ и ме цапардоса по главата.

Когато дойдох на себе си, слънцето вече залязваше. Рибарите бяха като замръзнали. Не откъсвах очи от Изопус — ръката му не трепваше дори за миг. А моето сърце щеше да се пръсне от напрежение.

— Хванах! — чу се ликуващият вик на Изопус.

Всички скочиха като по заповед. Изопус яростно дръпна въдицата — празна.

— Странно...

Той пое въздух и се приготви за нова битка. Аз също. Тежа деветдесет килограма, трудно успявам с някои номера, но сега животът ми беше на карта — затова скочих и с всички сили ударих Изопус в

кръста. За миг старчето като че ли увисна над реката, но след туй рухна заедно с въдицата си. Едва успях да го сграбча за глезена.

* * *

Когато изплувахме на повърхността, още стисках старчето за крака. Не помня как се озовахме в залата за проверки. Помня само, че на мястото на Апарата забелязах полукръгло бюро. Нямаше го и моят колега Леонардо, който в нужния момент задържаше кордата. Стигнах до извода, че доста неща са се променили, при това към по-добро. Беше по-светло, по-чисто, ако мога да се изразя така — по-рационално.

Влезе мъж в зелен комбинезон и ни изгледа с изненада.

— Дявол да ви вземе! — възкликна той. — Вие пък откъде се пръкнахте?

— Аз съм капитан Форбс — отвърнах строго. — От отдела за научно разузнаване. А вие?

— Лейтенант Колинс — рече, примигвайки от изумление. — Извинете, но за пръв път ви виждам. А каква е тази побеляла маймуна? — и посочи с ирония Изопус Велики.

— Мой добър приятел. Страстен рибар. А къде е полковник Морисън?

— Тук няма никакъв полковник Морисън. И ще ми кажете ли най-после, как се озовахте в моя кабинет?!

— Лично аз, от бъдещето — отвърнах. — А къде е Апаратът?

Колинс мигом измъкна бластера си.

— Седнете и не мърдайте! Ясно ли е, новоизпечено капитанче?

И започна да крещи в нещо като микрофон:

— Ало, аз съм, Колинс! Извинете за безпокойството, полковник, но намерих в кабинета си двама типове. Единият твърди, че бил капитан от нашия отдел. Пък е облечен в мундир отпреди двеста години. Другият... Другият прилича на недохранен мандрил... Тъй вярно! Слушам, господин полковник.

Втикна бластера под пояса ми и ни закара в съседния кабинет, където зад бюрото седеше широкоплещест мъж със сурово лице.

— А-хо-хо! — възкликна той. — Мислех го за майтап. Аз съм Тренк, началникът на отдела за научно разузнаване.

— Дърт мошенико! — креснах и сграбчих Изопус като чувалче с картофи. — В каква епоха си ме метнал бе?!

— Ама не сме ли в предмозоя? — попита той боязливо.

— Глупав шут! — изревах. — Отплеснали сме се поне с два века!

— Сам сте си виновен — замънка старчето. — Как можех да удържа нужната точка, след вашия подъл удар откъм гърба?

Чест ми прави, че се бях примирил със случилото се. Човек, който не може да се адаптира, не го бива за капитан в отдел за научно разузнаване.

— Твърде интересно — потърка шепи полковник Тренк. — Кудкудякането на старчето част от сценария ли е, или си е просто малоумник?

— Полковник, щеше да ми е приятно да ви призная, че пред вас стоят двама безделници, решили да се пошегуват. Но истината е съвсем различна и предпочитам да ви я разкажа, макар да е трудна за вярване...

— Тъй ли? — и Тренк за пръв път се усмихна. — Имам богато въображение. Пък истината и без това ще я науча.

В усмивката му имаше нещо зловещо.

Подхванах разказа си. Име и фамилия, година и място на раждане, институт. Без да пропускам подробностите. Добре познавах всички капани на паралогичния разпит и умело избягвах възможните неприятности. Разказах всичко за отдела за научно разузнаване от основаването му до 1987 година. Като чу тогавашните изисквания по устава, Тренк се захили гръмко. Стигнах до най-главното. Известни и неизвестни учени, казах, внезапно започнаха да пропадат един подир друг. Изчезваха безследно посред бял ден пред хорските очи и никой повече не ги виждаше. Тогава полковник Морисън, шефът, предложи оригинална хипотеза: учените краде някой от бъдещето. За да се провери това предположение, направиха всичко възможно да откраднат и мен. В края на краищата опитите завършиха успешно.

Полковник Тренк изслуша разказа ми с огромно внимание. Зададе ми някои въпроси за Апарата, но уви — не знаех подробности.

След това Тренк се интересува дали не помня в какъв цвят е била боядисана бравата в кабинета на Морисън. Отговорих.

Той млъкна, опъна се назад и се замисли.

— В архивите не са запазени никакви документи за този интересен експеримент — започна след дълго мълчание. — Но аз не току-така съм шеф на отдела. Разпитвал съм какви ли не опитни лъжци и не се съмнявам, че говорите истината. Следователно остават две възможности. Първа: всичко това се е случило в действителност. Втора: всичко това е плод на въображението ви. Първата хипотеза трябва да се отхвърли *ipso facto*, тъй като е абсолютно невероятна. Ако ви повярвам... Не, абсурд! Остава вторият вариант. В такъв случай вас и вашето приятелче трябва да ви преместим в приют за откачалки.

Подскочих.

— Не се плашете — дружелюбно каза Тренк. — Засега ще се въздържим от тази крайност. Аз съм любопитен и не се доверявам никому. Трябва да съм наясно с всичко. Затова ще бъдете мои гости, каня ви във вилата. Тя е уютна и се охранява добре. Ще ви запозная с приятелите. Те сигурно също ще поискат да научат нещо. И имайте предвид — тук той се ухили мазно, — че жена ми прави такива салати с майонеза, от които ще си оближете пръстите!

Само час след нашето пристигане във вилата Изопус, дотогава забил носталгичен поглед в далечината, изведнъж се разкрещя:

— Река! Там има река!

— Вода и риба — казах.

— Риба ли? — изненада се той. — Какво е това риба?

Обясних му и той тутакси пое към брега, където клечеше самотен рибар. (Само идиот можеше да се заблуди относно истинската му професия.) Без да се церемони, Изопус дръпна пръчката от ръцете му, метна я във водата и замря в очакване.

— Гнусна река! — рече псевдорибарят, всъщност сержант Дидсън. — Вода и камъни. Камъни и вода.

— Опала! — ревна Изопус, изтегли кордата и в тревата се замята огромна пъстърва.

— Не може да бъде! — ахна Дидсън.

— Ха бравичката! — пак викна Изопус. Този път беше змиорка.
— Всичко е майсторство и ловкост на ръката! — ликуваше старчето.
— Нюх, интуиция! Тук има прекрасна плитчина!

— Мога ли да се поуча от вас?

В гласа на Дидсън звучеше истинска почит. И тогава нещо ме хлопна в главата! Отидох до брега с лист и молив в ръка. Дидсън учтиво отстъпи мястото си.

— И тъй, скъпи мой Изопус — започнах аз. — Имаме време. Имаме много, много време. Разкажете ми по-подробно за всичките там точки, сегменти и суми от безкрайно малки и безкрайно големи величини.

— Може — възкликна Изопус в екстаз. — Обичам да бърбля с въдица в ръка.

И така започна Ерата на Великите открития...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.